

Dávkový řád z 23. září 1920 č. 545 Sb. ukládá v § 16 zcizitelům nemovitostí povinnost oznámiti úřadu veškerá data potřebná a způsobilá, aby na jich základě byla dávka vyměřena. K těmto datům náleží také označení obecné hodnoty (jak patrně zejména z odst. 4 § 17). Této povinnosti st-ka podle spisů vyhověla.

Předpisy § 17 jest upraven postup, jehož se má úřad přidržeti při vyhledávání hodnoty. Úřadu dány jsou dvě možnosti: buď položit za základ dávce údaje strany anebo, nepokládá-li je za správné, postupovati způsobem výtčeným v odst. 3 a násl., to jest oznámiti straně sumu, kterou hodlá vzít za základ pro vyměření dávky, při čemž ve smyslu uvedeného předpisu nikterak není vázán uvést, na jakém základě onu sumu zjistil. V tomto případě jest straně zůstavena jediná možnost brániti se tomu, aby suma úřadem za přiměřenou uznaná nebyla vzata za základ dávky, totiž ve lhůtě jí stanovené prohlásiti, že nesouhlasí, aby dávka byla vyměřena na základě oné sumy. Nepodá-li ve lhůtě takovéto vyjádření, jest tím z jakéhokoli spolupůsobení při stanovení hodnoty vyloučena («budiž dávka vyměřena za základě hodnot úředně předpokládaných»). Z této dispozice zák. vyplývá jednak, že proti účinkům, jež § 17 spojuje s opomenutím projevu nesouhlasu ve smyslu odst. 3, nemůže se strana s úspěchem hájiti tím, že vyhověla povinnosti ve smyslu § 16 jí stíhající, zejména že sama udala obecnou hodnotu, již pokládá za pravou, při čemž je lhostejno, zdali udání to věcně odůvodnila či nic; jednak, že opomenutí včasného odporu zbavuje ji práva vznášeti námitky ať meritorní ať formální proti sumě, kterou úřad jako hodnotu přiměřenou označil.

Námitky stížnosti soud z těchto důvodů nemohl uznati za oprávněné a stížnost proto zamítl.

### Č. 3310.

**Státní zaměstnanci:** Státní úředník jmenovaný k politické správě na Slovensku dekretem, ve kterém mezi jiným uvedeno, že se na něho vztahuje služební pragmatika z r. 1914, může býti přeložen službou do území mimoslovenského.

(Nález ze dne 3. března 1924 č. 1842).

V ě c: Leop. R. v P. proti ministerstvu vnitra v Praze o přeložení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l jmenován byl výnosem min. vnitra z 31. července 1919 definitivně do VIII. hodn. tř. 3. stupně platového ve stavu konceptních úředníků politické správy na Slovensku ke své žádosti, kterou podal na základě konkursu, vypsáného výnosem min. vnitra z 22. března 1919. V konkursu tom bylo výslovně uvedeno, že se žadatelé podrobí všem předpisům platným pro státní úředníky politické v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a to iak předpisům pragmatikálním, tak i předpisům, upravujícím hmotné poměry úřednictva. V žádosti, kterou se st-l ucházel o přijetí do politické správní služby na Slovensku, prohlásil výslovně, že v případě přijetí podrobuje se všem podmínkám, které přijetí do služby té za základ budou položeny.

V jmenovacím dekretu, vydaném úřadem min. pro Slov. z 30. září 1919, bylo výslovně uvedeno, že se na služební poměr st-lův vztahují ustanovení služební pragmatiky z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. a příslušná k tomuto zák. vydaná nařízení.

Výnosem min. vnitra z 23. srpna 1923 byl st-l přidělen na základě § 67 služ. pragm. službou trvale k politické službě v Čechách a pokázán, aby se nejpozději 1. září 1923 hlásil k nastoupení služby v presidiu zsp-é v Praze, jež rozhodne o jeho služebním přidělení.

Proti tomuto opatření min. vnitra směřuje stížnost, vytýkající nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že byl st-l přijat pouze na Slovensko, čímž uzavřena byla mezi ním a státem veřejnoprávní smlouva, týkající se toliko služby na Slovensku a ne služby v Čechách. O § 67 služ. pragm. nebylo v dekretu ani zmínky, proto nemůže býti nyní zákonného tohoto ustanovení použito, zvláště ne bez dohody se st-lem. Stížnost vytýká dále, že nař. opatření odporuje též § 40 služ. pragm.

Avšak vývody tyto nejsou správné. Jak vysvítá z vylíčeného děje, který není ani st-lem popírán, toliko mylně vykládán, podrobil se st-l přijetím místa na základě konkursu všem podmínkám, které v něm byly obsaženy. Mezi ně patřilo též, že se uchazeč podrobuje služební pragmatice z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. Tím se st-l podrobil i ustanovení § 67 tohoto zák. Podle ustanovení toho může však úředník ve svém služebním oboru a odvětví býti z moci úřední na jiné místo přeložen.

Názor stížnosti, že by přeložení st-lovo smělo se státi jen v dohodě s ním, nemá opory ani v předpisech služ. pragmatiky, ani ve znění jmenovacího dekretu z 30. září 1919.

Neshledal proto nss, že by min. bylo nař. výnosem překročilo nebo porušilo zák.

Namítá-li stížnost dále, že napadený výnos odporuje § 40 služ. pragm., jednajícímu o titulech úředních, podotýká se, že otázka titulu nebyla nař. rozhodnutím řešena, takže je stížnost v tomto směru nepřipustná (§ 5 zák. o ss).

### Č. 3311.

**Školství:** \* Členové zem. školní rady v Čechách stavu učitelského (§ 40 č. 7 zák. o dozoru ke školám z 24. února 1870 č. 17 z. z.) mají nárok na cestovné a stravné i za platnosti zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. toliko podle zák. z 30. března 1879 č. 48 ř. z. doplněného výnosem z 31. března 1879 č. 4676 a výnosem min. školství ze 16. července 1921 č. 65.375, a nikoliv podle § 10, odst. 2 zák. č. 274/19 Sb.

(Nález ze dne 3. března 1924 č. 3488).

Věc: František Sch. v L. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o diety.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: František Sch., odborný učitel měšťanské školy v H. a člen zsr-y v Praze, předložil zsr-é za účast při jejích schůzích ve 3. a 4. čtvrtletí roku 1920 a v 1. čtvrtletí 1921 cestovní denníky z 15. prosince 1920 na 2675 K 96 h na základě cestovného, účtovaného z H., a